Ч. 158 (14.055). Львів, вівторок 18. червня 1935. Поштова оплата оплачено гуртом. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 504-060. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло" Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Четверрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Львів у поклоні Поляглим.

Як відбулися Зеленосвяточні походи на могили.

У програмі цьогорічних традиційних походів на цвинтарі героїв у днях Зелених Свят намічувався в неділю 16. ц. м. похід з усіх церков на янівський цвинтар, в понеділок 17. ц. м. на личаківський цвинтар.

Несподіваний дощ та хуртовина, що знялася в мин. неділю на пів години до речинця походу і тривала аж до 6. год. вечором, не дозволила відбути на Янівськім цвинтарі Свята Поляглих так врочисто, як це було мин. роками. Щоправда, на означену годину зійшлися на Могилах Героїв процесії з усіх львівських церков з винятком процесії зі собору св. Юра, що й відправили на вкинених вінками могилах спільну панахиду, але відпала проповідь та взагалі громадянства було небагато. Процесія зі св. Юра вибирається на Янівський цвинтар окремо в найближчу неділю.

Зате врочисто відбувся похід на Могили в понеділок. На Личаківськім цвинтарі зійшлися всі процесії в год. 4. поп. і в асисті духовенства о. прал. Куницький відправив панахиду за душі Героїв та виголосив відповідну зворушливу проповідь. Співав хор питомців, що м. ін. зробив велике враження своїм „Вічная память" на арію „Ой, та зажурились". На панахиді були представники б. уряду ЗОУНР, корпоративно б. вояки УГА та представники товариств з прапорами. Після панахиди духовенство відправило ряд панахид на могилах наших визначних громадян на цьому цвинтарі.

Громадянства було на цвинтарі на Личакові багато, а свято відбулося гідно, без будьяких зайвих виступів, як мин. роками.

Мандати нац. меншин у будучому соймі.

На суботньому засіданні конституційної комісії йшли наради над залучником до проєкту виборчої реформи до сойму, що містить поділ на округи. Обговорювали округу за округою.

Пос. *Хруцький* зголосив поправку, щоб деякі округи були більше одноцілі з національного боку.

Опісля йшла довша дискусія на тему здогадного упривілеєння східних воєвідств коштом західних. Пос. *Радзівіл* ствердив, що годі говорити про якесь упривілеєння населення сх. воєвідств.

Пос. *Віляк* предкладає, щоб луцьку та рівенську округу, які мають разом понад 900.000 населення, поділити на три виборчі округи. Вказане було б теж увести подібні поправки у львівському воєвідстві. Сяніцька округа повинна складатися лише з двох повітів, себто з повіту сяніцького й ліського, зате коросненський повіт треба би злучити з березівським і стрижівським повітом.

Пс. *Ратай* стоїть на становищі, що є два способи забезпеки національних інтересів: перший це курії, другий це творення великих округ, які вможливили би польському населенню ввести до сойму своїх представників.

Пос. *Хруцький* зазначив, що українці не хочуть ніде майоризувати польського населення, де воно є меншістю, тому предкладає trимандатові округи з пропорціональністю. Українці готові згодитися на створення виборчого катастру або на голосування лише на одного посла.

Ще промовляв пос. *Римар* у справі шлеського воєвідства й на цьому закінчилася подрібна дискусія над цілістю проєкту виборчої ординації до сойму разом із залучниками. Ще мають зголосити деякі поправки в справі округ. Над поправками будуть голосувати після передискутування виборчої ординації до сенату.

У понеділок соймова конституційна комісія скінчила подрібні наради, над проєктом ББ виборчої ординації до сенату. Дальші наради вівторок. У цих нарадах візьмуть участь уже й представники Українського Клюбу, які не були на понеділковім засіданні з причини Зелених Свят.

На вівторок предсідник комісії проф. Маковський заповів голосування над обома проєктами законів і над усіми зголошеними досі поправками.

Розпучливе положення хорватів.

Польська Пресова Агенція повідомляє:

Велике враження в цілій Югославії викликав приїзд до Білгороду старенького архиєпископа зі Загребу о. д-ра Антона Бавера, який невважаючи на дуже погане здоровля поїхав до Білгороду з греко-кат. епископом о. Нярадієм з Крижевців, щоб передати міродатним чинникам меморіял про жахливе становище у Хорватії і страшний терор.

Становище в Хорватії найкраще ілюструє той факт, що до Білгороду вибрався недужий 80-літній старець, якого в Загребі мусіли перенести до поїзду. Старенький архиєпископ дуже сумнівався чи доїде до Білгороду живий. Делегація передала меморіял князеві регентові Павлові подаючи факти про страшний терор, який переводять адміністраційні чинники, поліція і жандармерія супроти спокійного хорватського і дальматинського населення. Місцева влада цькує населення на кожному кроці буцімто на приказ центральної влади, переводить масові арешти, над арештованими не тільки органи безпеки знущаються, але навіть людей убивають. У Краварсько в загребській епархії жандарми почали стріляти 19. травня ц. р. до юрби біля церкви вбиваючи дві особи і багатьох ранили. Подібні випадки діються у багатьох інших місцевостях у Хорватії і Дальматії. Меморіял кінчиться так: Насильства державних органів хвилюють кожну людину, кожного християнина. Хоч у деяких випадках інтервенція влади була потрібна, але не можна виправдати жорстоких засобів жандармерії, які нарушують не тільки державні закони, але теж суперечать поняттям моралі і культури. Як архиепископ і хорватський митрополит, оборонець християнської культури і цивілізації, сторож Божого й одночасного державного авторитету вважаю своїм обовязком поінформувати Вашу Високість і прохати, щоб припинено насильства державних органів.

За події у Хорватії в першу чергу відповідають регенти д-р Перович, д-р Станкович і міністер внутрішніх справ Попович.

Регент кн. Павло, схвильований до краю змістом меморіялу, приобіцяв церковним достойникам задовольнити їх бажання.

Шпіонська афера в Румунії.

БУКАРЕШТ, 17. 6. ПАТ. Викрили тут велику шпіонську аферу в користь Мадярщини. Провідником організації був директор мадярського тва плавби на Дунаї Франц Путнік. В аферу вмішаний теж пор. Антонеску із полку стаціонованого в Джурджу. Арештували ряд осіб вмішаних в аферу.

Події в Китаю.

ТОКІО, 17. 6. ПАТ. М-ство війни оголосило півофіціяльний комунікат, у якому заперечує чутки про створення нового незалежного уряду в півн. Китаю, про заключення нової військової умови та про створення політичного бльоку в чотирьох провінцій півн. Китаю.

ПАРИЖ, 17. 6. ПАТ. Авас повідомляє з Льондону: Згідно з рапортами британського амбасадора в Токіо японський міністер закордонних справ ствердив, що японська військова влада почала акцію без його ініціятиви та що щойно пост фактум апробував домагання японської військової влади в справі відкликання кит. війська із провінції Гопеї і переведення змін в адміністрації цієї провінції.

Зате міністер закордонних справ не апробував засобів, що їх пристосував гол. штаб у провінції Чагар.

ГСІН-КІН, 17. 6. ПАТ. Команданта манджурської дивізії Чань-Сін-Ваня, який переводив інспекцію кордону з віцегубернатором Джеголю, обстрілювала китайська стежа. Ґенералового шофера вбили. Це була стежа з війська ґен. Сюн-Че-Юна. Японська й манджурська влада виступила з гострим протестом.

ТОКІО, 17. 6. ПАТ. Аґ. Реиґо повідомляє, що китайська влада виконала в дійсності всі домагання японської військ. влади.

ТІЄН-ЦІН, 17. 6. ПАТ. Преса повідомляє, що Японія для управильнення конфлікту в провінції Чагар поставила такі домагання:

Перепросити команданта 132. дивізії, покарати начальника воєнного суду цієї дивізії та загарантувати свободу рухів Японії внутрі Монголії. Коли ці домагання приймуть, у китайсько-японських взаєминах наступить справжнє відпруження.

МУКДЕН. 17. 6. ПАТ. Японська влада обсадила телефонічні лінії Шанґай Кван-Тієн-Цін. Крім того всю радіову комунікацію в півн. Китаю підпорядкували японським військовим відділам.

МАРШ. ПІЛСУДСЬКА В ЧЕРНІВЦЯХ.

ЧЕРНІВЦІ. 17. 6. ПАТ. Вчора була тут марш. Пілсудська, що їде до одної із здоровних місцевостей над Чорним Морем із дочками. Її товаришить ґен. д-р Руперт. Доньки відвідали Рарanчу й Рокітно. Нічю марш. Пілсудська віїхала в дальшу дорогу на Кишенів.

СТРАШНА ЗАЛІЗНИЧА КАТАСТРОФА.

ЛЬОНДОН, 16. 6. ПАТ. На передмісті Льондону почт. поїзд зударився з особовим. Згинуло 14 осіб, 60 було ранених.

ЛЬОНДО, ПАТ. Подробиці великої катастрофи такі: На двірці у Велвин експрес із Льондону зударився з експресом, що їхав до Ню Кастлю. Кілька вагонів і льокомотива перемінилися в масу заліза. Зудар спричинив вибух, якого гук стягнув на місце катастрофи багато мешканців. Негайно зявилися відділи вогневої сторожі, а з Льондону виїхали лікарі та санітарки.

Страшні крики ранених, темрява та дощ збільшували страхіття положення. При світлі карбідових ламп взялися добувати ранених і вбитих з-під румовища вагонів. Ранених відвезли негайно до шпиталю. Досі нарахували 14 вбитих, у цьому 6 жінок і двоє дітей, та 30 ранених, у цьому кілька тяжко. Одну вбиту дитину найшли в руках тяжко раненої матери.

Для влекшення рятункової акції підпалили румовища розбитих вагонів. Щойно на світанку виявилося ціле страхіття катастрофи. Побоюються, що вбитих буде більше, ніж досі ствердили.

ЛЬОНДОН, 16. 6. ПАТ. Нині приключилася друга більша залізнича катастрофа. Прогульковий поїзд із Ґлезґова впав на зударяк на стації Ґюрок біля Ґлезґова. Було 29 ранених.

ЛІТВІНОВ ПРИЇДЕ ДО ПРАГИ.

КИЇВ, 16. 6. ПАТ Міністер Бенеш виїхав нині з Києва вертаючись до Праги. Урядово звідомляють, що мін. Бенеш запросив до Праги ком. Літвінова, а цей запрошення приняв.

Французько-московський союз.

II.

ЙОГО СОЦІЯЛЬНІ СУПЕРЕЧНОСТИ.

„Політичні союзи мають свою питому льоґіку. Коли йде про досягнення означених цілей, ми бачимо впродовж цілої людської історії, що зі собою лучаться дуже часто сили, про які можна би думати, що їх радше усе ділить, але ніщо не лучить. Особливо Франція ніколи не вагається входити на холодно в союзи з найбільше суперечними собі силами. Це вмів робити на велику скалю понурий Людвик XI; у ще більшій мірі вмів це робити Рішеліє".

Так пише англійський письменник Гілер Бельок у своїй знаменитій біографії: **„Рішеліє"**. І справді! Ми слідкуємо в цій вартній читання книзі, як всемогучий правитель Франції у XVII. ст., архикатолицький кардинал Рішеліє входить в дуже тісний довголітній союз із антихристіянською Оттоманською Імперією і з усіх сил допомагає туркам і арабам нищити і підривати зі Сходу архикатолицьку династію Габсбурґів.

Французи є по нинішній день вірні цій своїй традиції. Ніякі ідейні, соціяльні чи устроєві **внутрішні** суперечности, які їх відділюють від їхніх договірних партнерів не перешкоджують їм заключувати ті чи інші **політичні** союзи. Це потверджує у всій ширині історія останніх 45 літ французько-московського єднання (1890—1935). Знаменним є у тому відношенні отщо: Коли в 1890 р. прийшло до чергового в історії **формального** заключення французько-московського союзу, **соціяльно**-політичний стан річей був такий, що Франція репрезентувала в тому часі елемент крайне радикального, демократично-ліберального республиканізму. Це був у Франції час, коли після провалу в 1871 р. цісарства Наполеона III., закріплювалася французька **Третя Республика,** яка — до речі — істнує устроєво по сьогоднішній день. Її творцями були т. зв. „Останні Якобінці" в стилі Клемансо і Барту. Натомість Росія тодішнього часу була країною клясичною якнайбільше автократичного суспільно-консервативного монархізму. Ще на початку 1890 р. цар Олександер III. запевнював гарячими словами консервативного пруського дипльомата Бісмарка, що взагалі виключає можливість, аби Росія могла увійти колинебудь у союз із якоюсь **республикою, та** ще до того **французькою** „якобінською!" Але вже незабаром після цієї заяви, Росія затривожена напором Німеччини-Австрії на Схід (скоро по тім, цей напір приняв відому формулу: „Берлін-Баґдад") — і далі занепокоєна, що Німеччина-Австрія перетнуть остаточно на Балкані і над чорноморськими проливами лінію московської чорноморсько-середземноморської експанзії, щоби цьому запобігти, заключила союз із „якобінською" республиканською Францією! До цього часу **Марсельєза** вважалася в Росії останнім виразом якнайбільше радикальної революційности. Але оце вже в 1891 р., в липні, бачимо таку картину: французька военна фльота відвідує Кронштадт. Йдуть при цій нагоді офіційні французько-московські заприязнювання і братання і приходить до ситуації, що Олександер III., „єдинодержавний цар православний" з нагоди привітання тієї фльоти, вислухує „на позір!" — з відкритою головою оту саму революційну Марсельєзу, що її — до речі — грає орхестра російських матрозів. Те саме видовище повторюється у ще ґрандіозніших розмірах у 1914 р., коротко перед вибухом великої світової війни, з нагоди візити тодішнього президента Французької Республики Поанкаре у царя Миколи II.

Сьогодні маємо відвернену ситуацію. Сьогодні саме Франція репрезентує у світі консервативний принцип збереження европейського суспільного демоліберального порядку, а комуністична Москва є — чи теж **хоче** бути — висловом якнайдалі йдучої суспільноустроєвої революційности. Ще перед кільканацяти літами „останній якобін" Клемансо намагався оточити большевицьку Росію кільчастим дротом санітарного кордону, щоби комуністична зараза не передісталася з цього зачумленого табору на міщанську, демоліберальну, власницьку, у французькій революції зроджену Европу. Кільканацять літ пізніше всі ідейні, соціяльні та устроєві внутрішні суперечности поміж тими потугами сходять на цілком задній плян. Зате французький міністер закордонних справ п. П. Ляваль, при нагоді своєї недавної візити у Москві, після підписання найновішої правної форми французько-московського союзу (дня 2. V. 1935), вислухує „на позір", з відкритою головою звуків протибуржуазного комуністичного „Інтернаціоналу".

Здійснюються остаточно в історії парадоксальні ситуації. Вчора „єдинодержавний цар православний", заключуючи союз із французькою республикою допомагав закріпленню у Франції антимонархістичного, антиавтократичного, республиканського устроєвого ладу. Нині консервативна республиканська демоліберальна Франція допомагає закріплюватися в Росії антивласницькому, комуністичному, автократично-диктаторському режимові. Вчора французька республиканська армія, входячи в союз з царською Росією допомагала підтримувати в Росії напів февдальний, найбільше в тому часі революційний суспільно-устроєвий російський лад. А нині на зміну червона московська армія, „красота і гордость красной революції", та сама, що мала на своїх „штиках" повести у світ „красную революцію", на ділі підтримує суспільно-політичний устрій французького капіталістичного рентієра. Париські міщухи сплять від якогось часу спокійніше. Над їх рентами, купонами і урегульованим травленням сторожить чуйно Ворошилов „первий красний офіцер". А „сам" Сталін суворо заборонив французьким комунарам і пролетаріятові в якійнебудь формі револьтувати проти істнуючого французького суспільного режіму: заборонив комуністичну аґітацію, казав різної масти французьким соціялістам голосувати за военними буджетами і велів їм допомогти капіталістичному французькому урядові перевести закон про введення у Франції дволітньої військової служби.

Правда: вчора, коли в 1890. р. заключено початкові акти французько-московського союзу (цей союз розвивався й поглиблювався у кількох етапах, щоби в 1907. р. осягнути своє остаточне завершення), — і у Франції і в Росії відзивалися голоси, які вказували на соціяльні неспівмірности і суперечности, які відділюють обидвох партнерів і які ставлять вартість того роду союзів під знак запиту. Але як каже цитований вже тут Гілер Бельок: „Політичні союзи мають свою питому „льоґіку". Перші початкові акти тодішнього французько-московського союзу ще розгортали безліч можливостей отой союз у разі потреби так чи інакше інтерпретувати, ще сяк-так в його рямцях лявірувати, включно до права обидвох сторін при відповідних умовинах із цілої тієї імпрези вицофатися. Словом: почалося політичним флиртом. Але саме того роду „флирти" не при допомові квітів, але при допомові гармат і скорострілів мають „свою питому льоґіку". Такий флирт має те до себе, що втягає партнерів у себе щораз глибше і не дозволяє стриматися, доки не осягне свого завершення. Саме з льоґіки того роду ситуацій писав „Фіґаро" в 1892. р.: „Флирт чи союз" і вимітав: „Доволі флиртів, ану тепер давайте повний подружний контракт!" Від тієї хвилини почали переговорювати зі собою з обидвох сторін шефи ґенеральних штабів. Але коли ті люди починають зі собою говорити, всякий політичний флирт мусить дійти до своїх останніх силовополітичних послідовностей.

Французько-московський союз із 2. V. ц. р. є — дивлячися на справу юридично — якраз в отакій початковій „флиртовій стадії". Його визвітні правні формули відкривають ще безліч інтерпретативних можливостей, дають дипльоматам можливість у рямцях отих оформулованих довільно лявірувати. В такій стадії їхній союз є ще о-

ЕВГЕН ТКАЧУК.

ПОСАДА.

Десь давненько вже вичитав я був в останньому з останніх чисел бл. п. гумористичного журналу „Жорна" веселий фейлетон Череваня, (мого суперника на полі гуморесок та гумористичних фейлетонів) на цю саму тему. Писав він про те, як дістав посаду портієра в підрядному готелі та як дуже гордо носив голову з того приводу.

Я дістав теж посаду, але в дещо вищому ресорті і в тому боді перевищаю свого товариша — став державним (!) урядовцем скарбового уряду. Ніколи я не припускав, що ця звичайненька собі на око подія, наробить стільки шуму в мому середовищі. Дістати нині посаду — це така недоступна річ, що просто, кажуть, чарів на те потреба, а побожні люди під носом митукають про якесь „зумання з чортом".

Нічого дивного, що коли розійшлася по мому містечку неправдоподібна вістка про мою посаду, миттю стала моя скромна особа предметом зацікавлення цілого громадянства. Стали кружляти неправдоподібні історії на тему, як до цього дійшло та хто мачав у цій таємній інтризі свої сильні пальці.

І так одна радникова знає з достовірного джерела, що якийсь високий урядовець у міністерстві внутр. справ є чоловіком доньки мого стрийка, жінка ветеринаря запевнювала, що перша сестра моєї бабуні по першій мамі віддалася за кузина директора скарбової палати, а ще одна радникова зуміла десь „винюхати", що я хитро і зрадливо зумів розкохати в собі цнолюбну доньку якогось високого урядовця з акцизи, але їй, (радниковій, а не доньці), відомо, що моя суджена сліпа мабуть на ліве око, має затяжний ісхіяс і недугу св. Валентія.

Зате інакші гороскопи поставили представники сильнішого, хоч і поганого полу. Одноззгідно вирішили вони, що зі мною „щось неясне", себто, що я мусів чимось прислужитися десь, де краще не мати доброї марки. Один посол бачив на власні очі (!), як я два роки тому переходив особисто(!) двічі крізь місто зі сестрою другої жінки комісаря поліції, місцеві „приятелі" ставили мою кандидатуру на помічника команданта Стшельця на цілу повітову округу, а врешті всі разом вирішили, що я мусів перейти на чужу віру.

Зараз пополудні першого дня мого „урядування" звилася у мене в хаті якась поважна пані з провінції, прохаючи ввічливо поради, як підтримати подання її одинокого сина, що по абсолюторії права подався на посаду ключника у вязниці на Вронках.

За нею прийшов один недовінчений „фільософ" (бракувало йому ще пів триместра), колишній мій приятель (ще з тих часів, коли я був „лічим") і просив „увічливо шановного пана" довідатися, чи можнаб дістатися на постійну посаду возного в „уряді шановного пана..."

А коли я другого дня ранком ішов до бюра „надувшись як трилітня сова на катаринці з льосами" (це підглянула жінка першого адвоката в місті), я сам бачив як один фотоґраф-аматор присівся за вуглом будинку уряду, цокнув фільмовим апаратом і зробив оригінальну знимку „найбільш атракційної особи в місті".

Щастя, що нема в нашому другому Парижі (це почесна назва міста, устійнена на окремому засіданні пожежної сторожі) ніякого часопису, бо на другий день напевно булаб поміщена моя ілюстрація на першій сторінці.

Щоби врешті всім і вся виявити тайну моєї карієри, подаю нижче докладний опис моїх зусиль і вчинків, себто докладну рецепту, що і як треба робити, щоби дістатися на посаду. Це для тих всіх, що мають ще замір просити в мене поради та вказівок. Отже: Внести подання з усіми належними залучниками до уряду, де петент бажає ласкаво працювати. Третього дня від дати надання посилки на пошту піти три кільометри на схід від своєї хати вранці, найкраще перед сходом сонця і обернувшись тричі довкола себе, пчихнути на всі чотири сторони світа. За тиждень від цього обряду треба триматись стислої дієти і пильно студіювати комунікати державного Інституту Метеорольоґічного. Відтак треба письменно виректися всіх тет, братаниць та сестрінниць, що влізлиб вам на пенсію від першого дня посади, замовити собі вертгаймівську касу на гроші та повідомити всіх вірителів, що виїзджаєте в невідомім напрямку. Врешті (це найважліше) треба конче найти собі якесь постійне джерело доходу, що дозволяло би безжурно жити і запишившись у якийсь глухий куток (я особисто від себе дораджую чудесне село Рудники коло Заболотова), ждати на відповідь. Досвідчені впевняють, що прохання у справі посади не пропадають ніколи, хіба, що переходять до інших бюр та на інші столи. Той, хто таке прохання вміє найти за шість місяців або рік, має запевнений прожиток, бо знає пів тисячі тодішніх урядовців. За якийсь час ті урядовці починають шукати протекції у вас.

—o—

вертия за Лігу Націй і її договірну „систему безпеки". Тимчасом шефи штабів обидвох сторін уже зговорюються зі собою і як завжди в таких випадках, такий „флірт" мусить льогічно і далі розвиватися. Вчоре з отого „фліртy" розвинулася ціла велика міжнародня система союзів і алянсів, яка покінчилася світовою війною. Нині стоїмо саме на початку аналогічного процесу. Нині важко сказати, які остаточні форми прибере дальша міжнародня політична будова світа. У всякому разі досвід 200-літньої історії каже, що в аспекті континентальної европейської політики Франція і Москва належать до себе не дивлячися на те, які внутрішні устроєві суперечности їх від себе не відділювали.

Зенон Пеленський.

Затроювання атмосфери.

При ріжних святочних нагодах падають від часу до часу з польського боку гарні слова про потребу наладнання польсько-українських взаємин, точніше про потребу встановлення за спільним порозумінням сяк-так нормальних передумов польсько-українського життя. На ту тему появляються міркування ба навіть розвідки поважних осіб в деяких теоретичних ідеольогічних польських органах, як напр. „Бюлетин Польсько-Українські", „Бунт Млодих", „Проблеми", „Нове Часи" і т. д.

Одночасно з другого польського боку, з кол, пройнятих якимсь дивним українофобством іде у пресі безупинна нагінка на українську школу й українське виховання та українських учителів, на українську церкву й українське духовенство, на передових українських громадян, на українську молодь, словом на ціле українське, економічне, освітне, культурне та політичне життя. Демаґоґією і провокацією розбуджують найнижчі інстинкти серед польського громадянства до всього що носить українське імя і накликують володіючі чинники й цілий польський загал до хрестоносного походу проти всього українства.

Провід у тих протиукраїнських оргіях ведуть справжнім і санаційним миром помазані ендеки, як носії вшехпольської ідеї збільшення польського етнічного стану посідання асиміляцією українців.

Такі змагання не нинішні. Вони мають свою традицію та перейшли у своєрідний месіянізм, а навіть в поезію. Перший же після Міцкевича польський поет Красінський писав: **Lud wasz się dostał naszemu ludowi na krew i pokarm.** Не менш отверто заявив в 1886 р. в галицькому соймі польський посол ґраф Антоні Голеєвський, звертаючись до українського представництва: „Робіть собі що хочете, того ніколи не усунете; ми завсіди будемо польонізувати українців, бо інакше бути не може!" Цю незвичайно аж до цинізму щиру промову-сповідь приняла польська соймова більшість френетичними оплесками й овацією, що увіковічнено в стенографічному протоколі: **„Brawa. Liczne głosy: Bardzo dobrze!"**

Які могли бути взаїмовідносини чи сусідське співжиття серед таких витворених вшехполяками обставин — легко догадатися.

Наслідники Голеєвських, Малецьких, Торосевичів та інших діячів з 1890-их років не спроневірилися вшехпольській ідеї у відношенні до українців. Навпаки і напрямні і методи стали більш безпосередні і безоглядні та набрали конкретних організаційних форм.

В часі від 15. до 18. травня 1908 р. відбулася в Кракові конференція т. зв. „Правіци Народовей". Не завадить пригадати дещо з цікавої дискусії на тій конференції*). І так: Конференцію отворив д-р Станіслав Смолька, проф. краківського університету і член австрійської палати панів. Він говорив:

„Українці-русини як також росіяни й білорусини не є словяни — тільки мішанці ріжних диких азійських племен. Про це свідчить чорне волосся гуцула, якого не мають інші словяни та яке вказує на дикий характер цілого руського роду... Селяни на Русі, як ті, що належать до римо-католицького обряду, але говорять по українськи, так і ті, що належать до греко-католицького обряду, — отже одні і другі — це поляки і їх треба рятувати від зрущення".

Д-р Фелікс Конечни, редактор місячника „Сьвят Словяньскі", давав такі ради:

„В українських школах заводити утраквізм, але українське зіпхнути на самий зад, а підтримувати польське. Окремого університету не дати українцям за ніщо в світі. Треба видати таку статистику, з якої виходило би, що поляків у Східній Галичині є так багато, що українці не мають права вважати її українською землею".

Д-р Людвік Колянковський, підносячи великий вплив польських та утраквістичних шкіл, стверджує, що є вже місця, де йде до ліпшого:

„...Селяни починають навертатися до Польщі. Маємо села, де старі говорять ще по українськи, але діти вже по польськи. Це треба завдячити патріотичній роботі польської інтелігенції на Русі. Отже кажу ще раз: школа треба поутраквізувати, посад українцям не давати, а на сході обсаджувати уряди тільки вшехполяками. Швидко до праці! Я думаю, що Русь треба знищити!"

Після світової війни вшехпольський лідер проф. Станіслав Ґрабський маючи вже безграничну волю в самовільній поведінці супроти українців, заявив, що за 25 літ зліквідує українське питання в Польщі, себто впродовж того часу засимілює всіх українців у Польщі. З тією метою вводить закон про утраквізацію українських шкіл і фактично їх польонізує й утраквізує, українських учителів усуває з посад або переносить в корінно польські области, з нових учительських кандидатів не приймає до служби.

Після травневого перевороту в 1926 р. чимало ендеків з тактичних оглядів помазало себе злегка санаційним миром, але крайне ворожого свого відношення до українців очевидно не змінило. Явно ендецька і санаційно-ендецька преса затроює воздух нездоровими випарами ненависти, клевети й провокації. Перед веде краківський „Іл. Курієр Цодзенни", про який кілька днів тому була в „Ділі" вступна стаття, а за ним всілякі львівські, варшавські та інші „Курієри" і ріжні інші сателіти.

Йдучи за практичною порадою д-ра Ф. Конечного препарують статистику відповідно до цілей, які хоче осягнути обговорювана стаття. І так напр.: Якщо хотять доказати, що Східна Галичина є польська, тоді найдеться під руками відповідна статистика, що це циферно докаже. А схоче підюдити польський загал до наступу, тоді під руками є вже інша статистика, яка докаже як на долоні, що польське шкільництво, польські посілости, польські душі загрожені, що йде постійна українізація польського елементу, що треба мобілізувати всі польські сили, щоби поширювати й закріплювати польщину на східних окраїнах. Кожна пеголка масла з „Маслосоюзу" кидає в лють вшехпольських тромтадратів, кожний дитячий садок Рідної Школи викликує скаженину. Зокрема справу заснування сезонових дитячих садків для полишених без опіки найменших у часі сезонових робіт в полі називається українським наступом („Заповедзь новеґо атаку украіньскеґо"), бо це „нова скріплена кампанія українського сепаратизму серед дітей передовсім на селі". Отже того толерувати не можна, себто: не можна допустити до того, щоби опікункою дитячого садка була українка, щоби з українськими дітьми говорила вона по українськи, співала з ними українські пісні, по українськи молилася й т. п.

І накликує „Народову Організацію Кобєт", щоби закладала по селах Галичини польські літні півкольонії з польськими виховницями, з польською розговірною мовою, польською піснею, польським танком. І вшехпольська преса подає численні приклади такої праці по українських селах, де цукорками та ріжними дарунками заохочується українських дітей, щоби не тільки в півкольоніях говорили по польськи з виховницею, але й опісля на вулиці і дома між собою взагалі. Це очевидно не є ніякий наступ на українські душі, це „по іннего".

Або алярм, мовляв „зрущилося" півтора міліона поляків в Галичині. Річ виглядає зовсім навпаки. О. прелат Войнаровський у своїм творі п. з. **„Das Schicksal des ukrainischen Volks unter polnischer Herrschaft"** цитує польського автора: **„Franc. Siarczyński „Wiadomości o m. Jarosławiu"** де віроісповідні відносини представлені ось як: „Як численні були тут русини у відношенні до мешканців римо-кат. віроісповідання можна заключати з того, що в 1660 р. римо-кат. дієцезія числила 150 парохій з 140.000 душ та одночасно руська дієцезія мала 3.400 церков і 3,000.000 душ. Тепер гр.-кат. дієцезія в Перемишлі має 1.200 церков і 1,144.190 душ, зате римо-кат. дієцезія 1,138.918 душ і від неї відділена римо-кат. дієцезія в Тарнові 808.042 душ, разом 1,946.960 душ. Отже в середній Галичині стратили українці півтора міліона душ в користь поляків".

Очевидно це не перешкоджує всіляким „Курієркам" горлати про „рущене" польського населення і накликати до закладання косцьолків і римо-кат. парохій по українських селах.

Також іде скріплений наступ на українську Гуцульщину, а саме: після відділення Лемківщини від перемиської дієцезії плянується відділення Гуцульщини від дієцезії станиславівської, а це все в імя „рятування" гуцулів перед... українізацією!!

Очевидно **такими** засобами не можна створити якогось **„modus-y vivendi"**, між обома народами. І якщо в кермуючих польських колах справа наладнання нормальних польсько-українських взаємин не є голословним гаслом, а річ подумана поважно, то треба поставити край такому перманентному затроюванню атмосфери.

Треба мати на увазі, що таке безоглядне нищення української культури й українських дотеперішніх осягів взагалі — викликує природно реакцію, яка не бажана ані одній ані другій стороні. Не без того, що й „добрий сусід" за Збручем, відомий з пропагандивних здібностей, використовує це на свій спосіб не тільки у себе, але також через своїх добре платних агентів таки тут, здобуваючи прихильників. Якщо міродайні чинники думають, що адміністраційні репресії чи судові кари — це одинокий лік на ті нездорові відносини — то дуже помиляються. До цього треба зміни передумов, а щойно тоді прийде нормалізація відносин. Лякатися можна тільки, щоб „запаморочення від успіхів" не дало спокійно і тверезо оцінити ситуацію і зробити своєчасно те, що конче необхідне для прочищення атмосфери.

І. Г.

*) Цитати беремо з сучасної брошури п. з. „Новий проект на знищеннє Русі" Львів, 1909

Культурно-освітне життя Новоселеччини.

Освітні курси. — Дитячі імпрези. — Національні свята. — Спільне свячене.

Культурно-освітне життя новоселецької округи було з причини відомих подій владою припинене або зовсім або на якийсь час. Одначе не зважаючи на ріжні перешкоди, товариства Нового Села виказували в році 1934 і 1935 досить живу діяльність. І так:

Заходом кружка Рідної Школи в Новім Селі відбулися з початком року 1934 освітні курси для 42 учасників-селян, на яких були 6 тижнів виклади на ріжні освітні теми, як література, історія, право, кооперація, ґіґієна, ґеографія, математика, педаґоґіка й економія при великім зацікавленні слухачів. На курсах тих викладали пп. Сеникова, Зварунова, д-р Сеник, д-р Яворський, м-р Зварун, м-р Пащук, М. Малюца і М. Наґаджин.

Аматорський дитячий гурток при кружку Р. Ш. в Новім Селі, який істнує від 1925 року, вела від початку його істнування п. Ст. Сеникова, а від року 1934 веде його з молодечим запалом та енерґією п. Іза Малюцівна. В р. 1934 дав цей гурток дві вистави: „Лісова казка" і „Ніч під св. Миколая". Гра дітей була бездоганна, а костюми грибів, русалок та цвітів знайшли загальне признання публики. Чистий дохід з вистави „Лісової казки" призначили діти на позичку Рідній Школі.

Дня 2. лютого ц. р. відбулася дитяча забава враз з ялинкою. Перед відслоненням ялинки промовляла п. Сеникова до дітей, вказуючи на ідеї, які проповідує Р. Ш. як опікунка дітей і молоді. Забава продовжилася до пізного вечора. При ялинці роздавано дітям цукорки, дар місцевої кооперативи.

Дня 13. січня ц. р. відбувся заходом кружка Р. Ш. і читальні „Просвіти" в Новім Селі концерт у століття уродин О. Федьковича, получений зі святом „Просвіти". В програму свята входив реферат п. Сеникової, промова м-ра Пащука, деклямації і вокальні твори. Диригував хорами д-р Сеник.

Дня 24. лютого ц. р. відбулося заходом кружка „Союзу Українок" у Новім Селі свято в честь Лесі Українки. В програму входили: реферат п. Сеникової, деклямації поезій Л. Українки (О. Ґловінська, М. Лубянська, О. Мокрицька, О. Сениківна). Частину вокальну виповнили точки: „Українська баркароля" С. Людкевича та „Ой урву я рожу-квітку", що їх виконав жіночий квартет, „Марусенька по саду ходила", що її виконав мішаний квартет; мужеський хор читальні „Просвіти" в Новім Селі під орудою д-ра Сеника відспівав нар. пісню „Чорна ріля ізорана" і Білиновського „Гамалію".

На другий день Великодня ц. р. філія „Просвіти“ в Новім Селі уладила районове свято в честь князя Ярослава Мудрого, котре стягнуло численну публику з цілої Новоселеччини. Це перше того роду свято, яке дозволило нам бодай на хвилинку забути про всі теперішні тяжкі переживання та перенестися в світлі часи нашої славної давнини. Свято це почалося промовою м-ра А. Пащука про київського князя Ярослава Мудрого, в якій промовець ілюстрував барвистими картинами цілу велич і могутність Украінської Держави за княжих часів. Декламації учениць С. Щуранівної (Олеся „Князь Ярослав Мудрий“) та С. Сениківної (А. П. „До князя Ярослава Мудрого“) були виголошені добре і публіці загально подобались. У святі брали участь хори читалень з Гниличок, Нового Села і Шельпак. Хор з Нового Села під управою д-ра Сеника відспівав: „Ой, пущу я кониченька“ та Вербицького: „Широкий луг“. Хор з Гниличок під проводом п. Гриця Осадчука відспівав: „Ой, щож бо тай за ворон“ і „Їхав стрілець на віноньку“. Хор з Шельпак під проводом інж. Атаманюка відспівав: „Ой, Морозе, Морозенку“.

Всі хорові точки були під музичним оглядом виконані бездоганно і викликали серед публики бурю оплесків, особливож дума про Мороза. При кінці свята зібрався на естраді в комплеті виділ Т-ва Філії „Просвіти“ в Новім Селі, причому заст. голови м-р Зварун виголосив коротку, але богату змістом промову про історичний розвій та значіння „Просвіти“. Після промови роздавано присутнім історичні картини з портретом князя Ярослава Мудрого, кисти маляря А. Малюци, які прислало Головне Т-во для своїх членів.

В провідну неділю, 5. травня ц. р., відбулося в салі Народнього Дому в Новім Селі спільне свячене заходом кружка „Союзу Українок“ і всіх інших місцевих культурно-освітніх т-в. Свячене мало на меті сконсолідувати сили до праці на полі культурно-освітнім. Справа ця доволі трудна, бо серед громадян Нового Села відчувається брак гармонійної співпраці в місцевих товариствах. Приготовленням „снідів“ занялося місцеве Т-во „Союз Українок“, декорацією салі члени Т-ва „Сокіл“ і читальні „Просвіти“. По посвяченні місцевий парох о. Малюца Іван виголосив коротку промову, в якій взивав до згоди і єдности та при кінці висловив побажання, щоби слідуюче свячене згуртувало вже всіх членів культурно-освітніх т-в. Дальше промовляв голова читальні д-р Данило Сеник. По тій промові голови всіх місцевих товариств ділилися зі своїми членами свяченим яйцем, складаючи собі взаємно побажання. До веселого настрою причинялася музика з села Шельпак, яка грала майже цілий час народні пісні. Учасники розійшлись аж вечором домів, а ініціятори спільного свяченого ствердили, що воно сповнило своє завдання. Дохід зі свяченого вислано на голодних Яворівщини. По свяченім відбулись вечерниці заходом кружка „Рідної Школи“. Дохід з вечерниць призначено на цілі дитячого садка, що його вводить у життя кр. „Р. Ш.“ і кр. „С. У.“ підчас жнив.

С. С.

НОВИНКИ

— **Найкращі лиси,** пелеринки, краватки виконує і поручає Юліян Глушевський, Львів, пл. Капітульна 3. Журнали на 1936 р. надійшли.

— **Мясарні Центросоюзу у Львові,** Ринок ч. 2, Жовківська ч. 178, Личаківська ч. 50. 1--30

— **Іспит зрілости в жіночій гімназії Українського Інституту для дівчат у Перемишлі** відбувся у днях від 8. до 13. червня ц. р. під проводом директора Степана Бобеляка. Іспит здали: 1. Войтович Антонія, 2. Вороневич Софія, 3. Заячківська Лідія, 4. Карпяк Степанія, 5. Качмар Марія, 6. Кліш Анна, 7. Козак Марія, 8. Копко Марія, 9. Котис Іванна, 10. Крупа Любов, 11. Лаврівська Ольга, 12. Левицька Ярослава, 13. Мусейовська Теодора, 14. Мухнацька Евгенія, 15. Неофіта Ірина, 16. Оробець Лідія, 17. Паар Володимира, 18. Пеленська Софія, 19. Прокурат Дарія, 20. Пухалик Пелагія, 21. Рочняк Ярослава, 22. Савка Ольга, 23. Сенета Софія, 24. Ставка Стефанія, 25. Трибала Марія, 26. Фединяк Павлина, 27. Хомяк Ярослава, 28. Ціховляс Ярослава, 29. Чайковська Мирослава, 30. Шепарович Ольга, 31. Шостаківська Марія, 32. Яворська Марія. При письменнім іспиті репробовано одну збітурієнтку, устний іспит здали всі допущені.

— **Буревій у Струсові.** Дня 12. червня ц. р. в год. 5. пополудні зірвався у Струсові нагальний буревій, який за три хвилини спричинив великанські шкоди і то майже тільки в осередку містечка вздовж гостинця. Буревій поломав столітні тополі, в парку гр. Борковської повиривав з корінням столітні дерева, позривав бляшані дахи з церкви, костелів і багатьох домів, понищив статую Матері Божої біля церкви і на ринку, яку наша читальня поставила в 1884 р. в перше 10-ліття іствування. Крім того знищив громадський дім, зірвав цілий дах синагоги і на костелі готицьку вежу. Церкву щойно вибудували і то без конкуренції, з дуже тяжким трудом. В неділю 9. червня ц. р. саме перед буревієм посвятив її Преосв. єпископ Будка, який саме тепер відбуває канонічну візитацію в нашім деканаті. Замітне, що буревій зачепив тільки середмістя Струсова, дальші його частини і поблизькі села зовсім не потерпіли. Шкоду обчислюють на десятки тисяч золотих.

— **Буревії у Зборівщині та Золочівщині.** Селами Підберізці, Загіря та Панасівкою перейшов буревій з градом і знищив на великому просторі засіви майже зовсім. На фільварку в Підберізцях вихор вивернув стодолу. Буревій навістив теж Золочівщину та понищив збіжа й городовину, головно в селі Фільварки, Бенів і Зазулі. Рвучка вода із гір Вороняки ушкодила дороги. Вихор повивертав у кількох місцях стайні та стодоли, позривав дахи.

СПОРТ.

МІЖНАРОДНІ ЗМАГАННЯ.

ЛЬВІВ. Львів — Бресляв 3:0 (1:0). Заслужена перемога репрезентації Львова, в якій грав також оборонець України Воробець.

ЛЯЙПЦІГ. Репр. Саксонії — Репр. Польської Ліги 5:1 (2:0).

БИДГОЩ. Репр. Поморя — Спортклюб (Відень) 2:1 (1:1)

ВАРШАВА. Ліга Польська — Ліга Мадярська 1:1.

МИСТЕЦТВА ОКР. ЛІГИ.

ЯРОСЛАВ. Погонь І Б. — Огніско 3:0 (2:0).

ПЕРЕМИШЛЬ. Ресовія — Чувай 1:1 (1:0).

ЗМАГАННЯ В КРАЮ.

ДРОГОБИЧ. Підгіря — Д. К. С. 34 4:2 (1:1). Тов. змагання.

ХОДОРІВ. Вій — Цукровня 1:0 (1:0). Мист. кл. Ц.

БРОДИ. Ґвязда — Богун 3:0 (1:0).

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Міський Театр.

Вівторок, 18. VI. год. 7·30 веч. „Фрайтайн доктор“.

Середа, 19. VI. год. 7·30 веч. „Студентка“.

Театр Ріжнородностей.

Вівторок, 18. VI. год. 7·30 веч. „Подружий метч“.

Середа, 19. VI. Нечинний.

Кіна.

АДРІЯ: „Трійка“, „Доглядачка в неволі“.

АПОЛЬО: „Віктор чи Вікторія?“

АТЛЯНТИК: „Наші хлопці моряки“ (комедія).

ВАНДА: „Пісня пісень“, та „Зле кохана!“

ГРАЖИНА: „Капітан Коркоран“ (Вл. Бурім).

КАСІНО: „Я збігдець“ (Павло Муні).

КОЛІСЕЙ: „Чібі“, ревія „Серце і вальчик“.

КОПЕРНИК: „Марнотратний син“.

МАРУСЕНЬКА: „Поворот Франкенштайна“ (Борис Карлов).

МІРАЖ: „Симфонія життя“ й Бастер Кітон як „Професор у кабареті“.

МУЗА: „І щож далі сіра людино?“

ПАКС: „Голгофта“.

ПАЛЯС: „Пані та шофер“ (віденська комедія).

ПАН: „Любовна мрія“ („Leise flehen meine Lieder“).

РАЙ: „Юліка“ оперетка з Ґуст. Фреліхом і Джітою Альпар.

СВІТ: „Кавалькада“.

СОНЦЕ: Збещещена“ та ревія.

СТИЛЕВЕ: „Чотирьох джентельменів“ і ревія Волінського.

УТІХА: „Останній отаман Аннеиков“, ревія „Їдь на схід“.

ХИМЕРА: „Я довіряла тобі“.

Закордонне радіо.

Вівторок, 18. червня 1935.

Відень (506,8) 12·00, 13·10 Попул. музика, 17·25 Солісти (сп., арфа), 19·30 „Місса Солемніс“ Д-дур оп. 123 Бетовена, 21·25 До танку — симф. орх., **Братислава** (298,8) 18·00 Спів, 20·20 Скрипка, 21·20 Словацькі танк. мельодії (муз., сп.), **Брно** (325,4) 21·20 „Арміда“ оп. Дворжака, **Прага** (470,2) 18·30 Твори Реґера та Бравнфельда (муз. сп.), 21·00 Концерт, **Париж** (1648) 12·15 Популярна музика, 20·45 Давні й нові пробоєвики, **Білгород** (437,3) 16·20 Пісоньки й мельодії, 20·00 „Орлов“ оп. Ґраніхштедтена, **Берлін** (356,7) 16·00 Твори живучих композиторів, 20·10 Концерт, **Кельн** (455,9) 17·00 Музика Півночі, **Ляйпціґ** (382,2) 22·30 Дуети, **Мінхен** (405,4) 12·00, 13·15 Симф. концерт, 16·10 Солісти, **Будапешт** (550,5) 12·05 Сальон. музика, 17·30 Тароґато, 19·35 Спів, 21·30 Симф. концерт, **Міляно** (221,2) 11·30 Легка музика, 20·50 „Джове в Помпеї“ оп. Франкетія та Джордана, **Рим** (420,8) 22·00 Камер. концерт.

Середа, 19. червня 1935.

Відень (506,8) 17·05 Солісти, 21·05 Твори Фр. Легара, **Брно** (325,4) 18·45 Пісні, **Кошиці** (259,1) 19·00 Спів, **Прага** (470,2) 20·30 Музика. 21·00 Квартет, **Париж** (1648) 18·00 Муз. авд. для молоді. **Білгород** (437,3) 18·30 Пісоньки, **Берлін** (356,7) 14·15, 19·20 Легка музика, **Кенігсвустергавзен** (1571) 17·10 Скрипка та форт., 18·00 Пісні й дуети Шуберта, **Ляйпціґ** (382,2) 20·45 „Дон Хуан і Фавст“ траг. Ґраббе, муз. Льорцінга, **Мінхен** (405,4) 16·10 Славні конц. етюди, 20·45 „Ондина“ оп. Льорцінга, **Будапешт** (550,5) 13·30 Симф. орх., 19·05 Форт. рeсіталь, 22·00 Спів, **Міляно** (221,2) 11·30 Тріо, 20·50 „Тангайзер“ оп. Р. Ваґнера, **Рим** (420,8) 17·05 Легка музика.

Львівське радіо.

Вівторок, 18. червня 1935.

6·30 Ранішня авд., 8·25 Практ. вказівки, 11·57 Сиґнал часу, 12·03 Метеорольоґ. вістки, 12·05 Полудн. денник, 12·15 Концерт орх., спів, 13·35 З ріжних країн — гр. пл., 15·15 Біржа, 14·25 Експорт, 15·30 Муз. казка з ґр. пл., 16·00 Скринька П. К. О., 16·15 Пісні в супр. форт., 16·25 Концерт, 16·50 Відтинок прози „Адольф і Маріян“ Ол. Богушовської, 17·00 Концерт сальон. орх., 18·00 Астрон. відчит „У сонішньому кітлі“, 18·10 Шелест весел Бод. Лесмяна, 18·15 Сп. авд., 18·30 Техн. скринька, 18·40 Сільва рерум, мистецьке життя, 18·45 Мендельзон: Сон літньої ночі — симф. поема з ґр. пл., 19·15 Реклям. концерт, 19·30 Форт. ресіталь, 19·50 Акт. гутірка, 20·09 А можеб турнір спорт. поезії, 20·10 Фраґм. сптк. мечу Польща — Японія, 20·25 Концерт малої орх., спів, 20·45 Веч. денник, 20·55 Образці з давньої і суч. Польщі, 21·00 Під хвилями Балтику, трансм. з підводного човна, 21·25 Симф. концерт, 22·30, 22·35 Спорт. вістки, 22·40 Концерт малої орх.

Середа, 19. червня 1935.

6·30 Ранішня авд., 8·25 Практ. вказівки. 11·57 Сиґнал часу, 12·03 Метеорольоґічні вістки, 12·05 Полудн. денник, 12·15 Музика; в перерві 13·00 Хвилинка для жінок, 15·00 Біржа, 15·10 Експорт, 15·15 Ідемо на кольонії, 15·40 Цитра й пісонька, 16·00 З малими дітьми на селі, 16·15 Музика в ґр. пл., 16·50 „Рене й Ніні“ (Дві сироти) Люїджі Піранделя, 17·00 Концерт орх. мандоліністів (рос. музика), 17·35 Концерт: Пять століть камер. музики, 18·00 Псальми Красінського — поет. муз. монтаж, 18·15 Хор дітей, 18·30 Листи від дітей, 18·40 Сільва рерум, культ. життя, 18·45 Форт. ресіталь Марії Калужної, 19·15 Реклям. концерт, 19·30 Пісні Шумана (Арґасінська) в супр форт., 19·50 Репортаж, 20·00 Літ. авд., 20·10 Концерт сальон. орх., 20·45 Веч. денник, 20·55 Образці з давньої та суч Польщі, 21·00 Шопенівський концерт, 21·30 „Іспит“ Зельми Лаґерлеф, 21·40 Сев. Барбаґ: Соната на віольонч. і форт., 22·00 Із сптк. метчу Польща — Японія, 22·15, 22·21 Спорт. вістки, 22·25 Мала орхестра.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5·27—5·29 зол.

Нім. марка 1·75—1·85, фр. франки 34·90—35·00, шв. франки 172·50—173·50, фунти стерлінги 26·00—26·20, австр. шилінґи 98·00 — 101, чеські корони 22·00—22·25, рум. леви 30·00—32·00, ліри 42·00—44·00.

Золото: Доляри 9·18—9·20, Франки фр. 34·80—35·60, Дукати 83·00—84·00, Корони 37·00—37·50, Рублі 4·75—4·85. 1 гр. зол. 5·924.

Срібло: Корони австр. 0·34, Рублі 1·50, Фльорени 0·85, 1 гр ср. 0·07—0·08.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За редакцію відповідає Олександер Костик Видає Видавнича Спілка „Діло“ З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.